

LBRIS

We know
books

Redactare: *Ioana Bârzeanu*
Tehnoredactare: *Mariana Radu*
Corectură: *Bogdan Pavlusenco*
Copertă: *Gabriela Stan*

Titlul original: *MRS HARRIS GOES TO NEW YORK*

Copyright © Mathemata Anstalt, 1958

© 2022 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii METEOR PRESS.

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GALLICO, PAUL

Doamna Harris cucerește New Yorkul / Paul Gallico ;
trad. de Mihaela-Adina Eros. - București : Meteor Press, 2022
ISBN 978-973-728-850-9

I. Eros, Mihaela Adina (trad.)

821.111

Paul Gallico

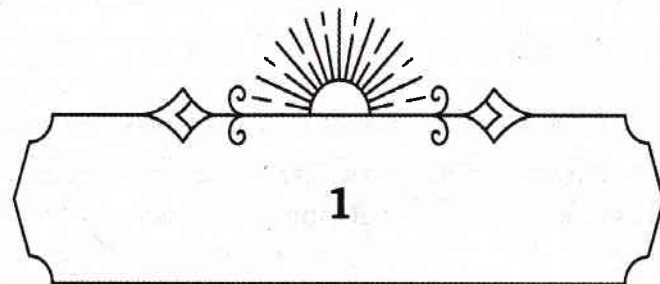
Doamna Harris cucerește New Yorkul

Traducere de Mihaela-Adina Eros

**METEOR
PRESS**

Marchizul Hypolite de Chassagne nu este, bineînțeles, ambasadorul Franței în Statele Unite. El este doar duhul bun al unui basm modern. Nici pe doamna Harris, doamna Butterfield sau pe soții Schreiber nu-i veți găsi la adresele menționate, deoarece toți eroii și toate întâmplările din această poveste sunt fictive. Dacă însă personajele de aici nu seamănă cu nicio persoană pe care ați întâlnit-o pe undeva cândva, atunci încercarea autorului de a oglindi lumea în miniatură a eșuat și își exprimă regretele față de toți cititorii.

P.W.G

Doamna Ada Harris și doamna Violet Butterfield, de la numerele 5 și respectiv 9 Willis Gardens, Battersea, Londra, își luau ceaiul de seară în apartamentul mic, cochet și împodobit cu flori al doamnei Harris de la parter, de la numărul cinci.

Doamna Harris făcea parte din acea categorie de menajere londoneze dârze care merge zilnic să facă curățenie în cel mai mare oraș din lume, iar prietena sa de o viață și tovarășa sa de suflet, doamna Butterfield, era bucătăreasă cu jumătate de normă și menajeră și ea. Amândouă lucrau pentru o clientelă din lumea bună din Belgravia, unde dădeau peste diverse aventuri în cursul zilei, aflând

bârfe interesante de la ștabii ciudați pentru care lucrau. Seara se vizitau una pe cealaltă pentru o ultimă ceașcă de ceai și pentru a face schimb de picanterii.

Doamna Harris avea vreo șaizeci de ani, era micuță și slăbuță, cu obrazii precum merele înghețate și niște ochi mici și ageri. Era foarte eficientă și practică, avea o latură romantică și optimistă și era înclinată să vadă viața doar în două culori, fie în negru, fie în alb. Doamna Butterfield, tot de aceeași vârstă și ea, era o femeie corpolentă, cumsecade, o pesimistă veritabilă și temătoare, care vedea pe oricine, inclusiv pe ea însăși, trăind permanent în pragul dezastrului iminent.

Aceste doamne de treabă erau amândouă văduve de mai multă vreme. Doamna Butterfield avea doi fii însurați, dar niciunul nu contribuia la întreținerea ei, ceea ce n-o surprindea. Ar fi surprins-o dacă ar fi făcut-o. Doamna Harris avea o fiică măritată care locuia în Nottingham și care îi scria în fiecare joi seara. Cele două femei trăiau o viață respectabilă, activă, interesantă, se sprijineau una pe cealaltă și fizic și spiritual și se mângâiau una pe cealaltă în singurătatea lor. Doamna Butterfield fusese cea care, cu un an înainte, preluând temporar clienții doamnei

Harris îi dăduse acesteia posibilitatea să plece cu avionul la Paris în scopul pasionant și romantic de a cumpăra o rochie Dior, trofeu care acum atârna în șifonierul ei, amintindu-i zi de zi cât de minunată și de aventuroasă poate fi viața pentru cineva care are un pic de energie, hotărâre și imaginație.

Cele două femei stăteau foarte confortabil în apartamentul cochet al doamnei Harris, la lumina lămpii cu abajur, cu ceainicul fierbinte și parfumat sub șervetul de ceai cu flori galbene pe care doamna Butterfield i-l tricotase doamnei Harris de Crăciun și discutau despre evenimentele zilei.

Din radioul deschis răzbătea o serie de sunete plângărețe, atribuite unei înregistrări făcute de un oarecare Kentucky Claiborne, un cântăreț american de folk.

— Așa că i-am zis contesei: „Ori iei un aspirator nou Hoover ori mă pierzi”, a povestit doamna Harris. Babă zgârcită. „Dragă doamnă «Arris»” a zis ea, „nu putem să-l facem să mai meargă încă un an?” Cum să nu. De fiecare dată când pun mâna pe rabla aia, simt o zguduitură până la degetele picioarelor. Și i-am dat un ultimatum: „Dacă nu ai un aspirator nou până mâine dimineață, cheile ajung la cutie”, a încheiat ea.

Cheile de la un apartament aruncate prin deschizătura cutiei poștale reprezentau semnul clasic al demisiei sale.

Doamna Butterfield sorbea din ceai.

— N-o să fie niciunul, a spus ea sumbru. Cunosce genul ăsta. Își strâng și ultimul bănuț la ciorap și doar de asta le pasă.

De la difuzorul micului radio fără fir, Kentucky Claiborne gemea:

„Dă-mi un sărut de adio, bătrâne Cayuse.

Dă-mi un sărut, bătrâne cal, nu mă refuza.

Niște oameni răi m-au împușcat

Și mă tem că m-au nimerit,

Dă-mi un sărut de adio, bătrâne Cayuse.”

— Uh, a spus doamna Harris. Nu mai suport miorlăiala aia. Oprește-l, te rog, dragă.

Ascultătoare, Doamna Butterfield s-a aplecat și a oprit radioul, afirmând:

— Chiar că e trist să fie împușcat și să vrea să-l sărute calul. Acum n-o să știm niciodată dacă a făcut-o.

Însă nu era deloc așa, pentru că vecinii de vizavi se pare că erau fani ai cântărețului american și saga tragediei și iubirii din Vestul Sălbatic se repercuta

prin pereți. Pe lângă ritmurile baladei s-a mai auzit și un alt zgomot în bucătăria în care stăteau cele două femei, un bubuit slab și apoi un geamăt de durere, care a fost urmat imediat de pornirea radio-difuzorului de vizavi, astfel încât zdrăngăneala chitarei și mormăitul nazal al lui Kentucky Claiborne au înăbușit strigătele.

Cele două femei au înțepenit imediat, iar pe chipurile lor îndârjite se citea îngrijorarea.

— Diavolii, a șoptit doamna Harris, iar îl burdușesc pe micul Henry.

— Oh, bietul mielușel, s-a plâns doamna Butterfield. Nu-l mai aud deloc

— Au dat drumul la radio, de-asta nu putem.

Doamna Harris s-a îndreptat spre peretele unde, cândva, între cele două apartamente existase o trapă de legătură și zidul era mai subțire și a bătut darabana cu degetele. Aproape imediat s-a auzit o bătaie la fel de puternică.

Doamna Harris și-a apropiat gura de peretele despărțitor și a strigat:

— Încetați să-l mai loviți pe copilul ăla. Vreți să chem poliția?

Mesajul din partea cealaltă a zidului a fost clar și succint. O voce de bărbat:

— Ia vezi-ți de treburile tale! Cine lovește pe cine?

Cele două femei stăteau aproape de perete ascultând neliniștite, dar nu s-au mai auzit sunete de durere și, în scurt timp, zgomotul strident al radioului s-a diminuat și el.

— Diavolii! a șuierat din nou doamna Harris. Problema e că nu-l lovesc așa de tare încât să se vadă, altminteri sunam la Protecția Copilului. O să le spun eu părerea mea de dimineață.

Doamna Butterfield i-a spus mâhnită:

— N-o să aibă niciun rost, o să se răzbune pe el. Ieri i-am dat o bucată de tort rămasă de la mine de la ceai. Ticăloșii de Gusset s-au repezit la el luându-i-o înainte să apuce să muște din el.

În ochii albaștri ai doamnei Harris au apărut două lacrimi de frustrare și furie și a izbucnit într-o serie de invective foarte dure și imposibil de redat în scris, care descriau familia Gusset de vizavi.

Doamna Butterfield a bătut-o pe prietena ei pe umăr și a liniștit-o:

— Haide, haide, dragă, nu te aprinde așa. E o rușine, dar ce putem face?

— Ceva! a replicat aprig doamna Harris. Pe urmă a repetat: Ceva. Nu pot suporta. E un copil așa de drăgălaș.

DOAMNA HARRIS CUCEREȘTE NEW YORKUL

În ochi i-a apărut o scânteie:

— Pariez că, dacă m-aș duce în America, i-aș găsi în scurt timp tatăl. Trebuie să fie el pe undeva, nu? Ducându-i dorul celui mic, fără îndoială.

Pe fața durdulie a doamnei Butterfield a apărut o expresie de oroare și bărbia ei dublă a început să-i tremure, la fel și buzele.

— Ada, a îngăimat ea, doar n-ai de gând să te duci în America, nu?

Avea proaspăt în minte faptul că doamna Harris, odată ce se hotărâse că ceea ce dorea cel mai mult pe lume era o rochie Dior, pentru care strânsese din greu bani la ciorap timp de doi ani, plecase de una singură cu avionul la Paris și se reîntorsese triumfătoare cu rochia.

Spre marea ușurare a doamnei Butterfield, existau aparent *limite* în ceea ce privea posibilitățile prietenei sale, pentru că doamna Harris s-a văicărit:

— Cum să pot? Dar mi se rupe sufletul. Nu pot suporta să văd un copil abuzat. E tot numai piele și os.

Întreg cartierul Willis Gardens știa povestea micuțului Henry Brown și a familiei Gusset, o tragedie a urmărilor războiului și, din nefericire, așa de des repetată.

În 1950, George Brown, un tânăr pilot american staționat la o bază aeriană americană de undeva, se însurase cu o chelneriță din orașelul învecinat, o oarecare Pansy Cott, și avusese un fiu cu ea, pe nume Henry.

Atunci când, la sfârșitul stagiului său militar, George Brown a fost obligat să se întoarcă în Statele Unite, femeia a refuzat să-l însoțească, rămânând în Anglia cu copilul și solicitând pensie alimentară. Brown s-a întors în Statele Unite, trimițând prin poștă echivalentul a două lire pe săptămână pentru îngrijirea copilului. Și a divorțat de soția lui.

Pansy și Henry s-au mutat la Londra, unde Pansy a obținut o slujbă și a întâlnit un alt bărbat care era interesat să se însoare cu ea. Cu toate acestea, nu-și dorea deloc copilul și prețul pentru a o lua de nevastă era să se debaraseze de băiețel. Fără a sta prea mult pe gânduri, Pansy l-a dat pe micuțul Henry, pe atunci în vârstă de trei ani, în grija unei familii pe nume Gusset, care locuia în Willis Gardens și avea șase copii, s-a măritat cu iubitul ei și s-a mutat în alt oraș.

Timp de trei ani, Pansy a continuat să trimită lira săptămânală pe care fusese de acord să o plătească familiei Gusset pentru întreținerea micuțului

Henry (profitând astfel de cealaltă liră) și Henry, deși nu s-a înfruptat din această gratificație, nu era tratat cu mult mai rău decât membrii familiei Gusset. Numai că, dintr-o bună zi, lira nu a mai sosit deloc. Pansy și noul ei soț au dispărut și nu li se putea da de urmă. Familia Gusset avea o adresă a tatălui, George Brown, undeva în Alabama. Scrisoarea trimisă pentru a solicita bani a fost returnată cu ștampila „destinatar necunoscut”. Soții Gusset și-au dat seama că rămăseseră cu copilul pe cap, motiv pentru care situația lui Henry s-a înrăutățit.

De atunci a devenit evident pentru vecini că familia Gusset, care era oricum cunoscută pentru atitudinea ei antisocială, se răzbuna pe copil. Micuțul Henry devenise subiectul unor preocupări intense al celor două văduve care locuiau de o parte și de alta a familiei Gusset, dar mai ales al doamnei Harris, care a realizat că micuțul și nefericitul orfan îi frângea inima, iar durerea lui o urmărea în gând și ziua și noaptea.

Dacă soții Gusset ar fi fost mult mai brutali cu micuțul, doamna Harris ar fi putut interveni imediat și drastic în cooperare cu poliția. Dar soții Gusset erau prea deștepți pentru asta. Nimeni nu știa exact ce anume făcea domnul Gusset pentru a-și întreține